

Кроћење мисли – Драган Поп Драган

СЕЋАЊА

закопчан и ушушкан
у сопствене мисли
ослушкујем надлазећи
моћан хук неизрецивог
нежно и храбро
додирујем и оне успомене
које сам одложио да их
тамна промаја одува
киша наталожену прашину
на њима у блато претвори
подневно летње сунце спржи
и љути зимски мраз
у комадиће разнесе
док њих будим
тешко очувану
крхку клицу праштања
љубављу заливам
и осећам како полако
та клица
у мени буја и надире
као молитва у настајању
која има моћ да
ране зацели
бол ублажи
и нове путеве разастре

КРОЋЕЊЕ МИСЛИ

енергичним и
скоро акробатским
захватима ума
ловим
разобручене мисли и
у речи их претачем
од речи
молитву ткам
молитвом
мисли кротим
и чекам да изнедре
праву реч
реч мајку
која обухвата време
и из које извиру
све друге речи
што свет појашњавају

НАСТАЈАЊЕ ПЕСМЕ

избацим
оштре црне мисли
да не вршљају по
већ избразданој души
и очистим простор
да би нешто друго
светло меко и топло
ту залепршало

ослушкујем опипавам
удишем то пулсирање
и док ме прожима
блага језа
као музика
тиха и сетна
истовремено
громогласна и далека
а блиска
осећам како у
том настајању
полако нестајем и
претварам се у
песму која остаје

